

H. Jensen: Den høitagtede Formand vil vist være saa god at indrømme, at jeg i mine Bemærkninger ikke har draget Rigsraadets lovlige Bestaaen (i Tvivl.) Det er netop i Kraft af Overbeviisningen om bets lovlige Bestaaen, at jeg meente, man ogsaa maa antage, at der lovligt bestaaer Fællesanliggender mellem Rønsgeriget og Slesvig, og det er netop den høitagtede Formand, der benægter . . .

Formanden: Seg maa gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg kan ikke indlade mig i en saadan statsretlig Deduction fra denne Plads, og jeg troer heller ikke, det er nødvendigt. Seg skal kun tilføie, at jeg troer, at det ærede Medlem ikke gavner, men snarere skader den Sag, for hvilken han interesserer sig, naar han vil føre Diskussionen hen i en saadan Retning.

H. Jensen: Seg takker den ærede Formand særdeles meget for den Anviisning, han gav mig om, hvorledes jeg kan gavne den Sag, jeg tjener. Seg behøver ikke denne Anviisning, men da jeg er overbevist om, at den er given mig med god Villie, vil jeg altid være taknemlig for den. — Med Hensyn til det Spørgsmaal, som er Kjernepunktet i den hele Sag, nemlig om Landstingets Sammensætning, skal jeg tillade mig en ganske kort Bemærkning. Det forekommer mig, at den Sag, som ligger for, kan føres hen til det simple Spørgsmaal, om den største Deel af den Befolkning, som hidtil har udøvet Valgretten til Landstinget, skal afgive en Deel af denne sin Valgret til visse andre Samsundsclasser. Da der saaledes er Spørgsmaal om at tage Valgretten fra een Klasse og lægge den over til en anden, maa dette afgjøres ved, at see hen til, om det kan antages, at den Klasse, som man vil betage Noget af dens Valgret, har vist sig ude af Stand til at benytte den paa den rette og ønskelige Maade, og om de Samsundsclasser, hvis Valgret man vil forøge, have viist sig særligt dygtige til at benytte den politiske Magt, de hidtil have

haadt, hvilket maatte berettigge dem til at fordrø en forøget Indflydelse. Med Hensyn til det første Spørgsmaal, om den større Vælgermasse har misbrugt sin Ret, tør jeg sige, at det under Forhandlingerne om denne Sag er fuldstændig sikkert afgjort, at Ingen har kunnet føre det mindste Beviis derfor. Den af mine Modstandere, som er gaaet videst, har sagt, at denne Vælgermasse ikke altid har handlet fuldstændigt politisk klogt; men det er der vel ikke mange Vælgermasser, der have gjort, saaledes at denne Indsigelse ikke har megen Vægt. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, om de Samsundsclasser, der efter Grundlovsudkastet ville faae forøget politisk Magt, have viist nogen saadan særlig Dygtighed til at bruge den Magt, de have haat, at de med Billighed kunde fordrø endnu større Magt, saa troer jeg, at hvad vi have oplevet her i Landet i de sidste Aar, vidner tilstrækkeligt om, hvor langt disse Samsundsclasser here fra at have den store politiske Omsigt og det klare Blik for politiske Forhold, som de gjøre sig til af, og som ligger til Grund for deres Forbring om at faaet forøget Magt. Jeg troer derfor ikke, at der af noget af disse Hensyn er Grund til at indskrænke den almindelige Valgret. Et æret Medlem af denne Forsamling har vel engang hlytret, at man, da den ulykkelige Krig eller rettere den ulykkelige Politik, som ledede til Krigen, har ført til, at Landet er blevet opløst, at en væsentlig Deel af Staten er bleven skilt fra den øvrige Deel, ikke maa vente, at Friheden skal gaae udsadt ud af den Skjær, id, hvori denne ulykkelige Politik har ført os ind, men dette forekommer mig at være en meget slet Grund til at gjøre Indskrænkninger i den almindelige Valgret, navnlig naar den bliver anført fra det Mænds Side, som have baaret den omhandlede Politik frem; thi er der Noget, som er uberettiget til at fordrø Noget paa Grund af den Ulykke, denne Politik har ført os ind i, saa er det netop de Mænd, som have været Bærene af denne Politik. Hverken ved at betragte Sagen i Almindelighed